

ИЗЛОЖБА

УРА! СЛИКАРСТВОТО Е С УШТЕ ЖИВО...

Соња Абациева, Преобразби, МСУ, 2000

Во периодот кога на големо се протежираат постмодерната и концептот на напуштање на класичниот носач, во Музејот на современата уметност се одвива изложбата Преобразби со цел да докаже дека тезата за крајот или смртта на сликарството, сепак, е само една утопија.

Изложбата е поставена во период кога стремежите кон пронаоѓање нови изразни форми и медиуми и нивното форсирање и популаризирање од страна на истоимената институција и автор-куратор се многу силни. Во поставувањето и осмислувањето на изложбата се трга од авторскиот пристап на Соња Абациева. Таа се обидува да докаже т.е. да укаже дека сликарството во Македонија, и покрај потребата и тенденцијата да се менува, сè уште е живо и актуелно кај македонските автори-творци. Искористени се дела на автори од речиси сите генерации почнувајќи од Димитар Аврамовски-Пандилов преку Душан Перчинков, Петар Мазев и Родолуб Анастасов до Јован Шумковски, Жанета Вангели и Александар Станковски како припадници на сега веќе не толку младата и веќе афирмирана генерација сликари. Ова нè упатува да

се запрашаме, ако целта на изложбата е дека сликарството не е мртво, зошто не се искористени слики од автори што неодамна излегле од факултетските простории, а кои се решиле да се занимаваат со чистиот сликарски медиум. Поставката е поделена на седум дела, кои функционираат како засебни тематски целини. Тоа се: I Неутрализација - изедначување на разликите; II Елементаризација - радикализација: Артикулација на сликарскиот елемент; III Архитектоника - скулптурална слика: Конструкција и опросторување; IV Геокартографија: Хоризонталност - природно бивство на сликата; V Натрупување и повторување: Парцелизација, монтажа на фрагменти; VI Карневализација: Вметнување тривијални форми и материјали во сликарството и VII Ентропија: Деградација на енергијата, создавање шумови...

Изложбата е поставена како своевидна теза, која е поткрепена со каталог во кој се изнесени ставовите и е објаснето зошто се одбрани токму тие дела и што е тоа што ја натерало Абациева да го издвои како пример. Треба да се напомене дека антологиско-вредносниот критериум е изземен уште од самиот почеток. Па така, покрај авторите чијшто слики имаат поголема уметничка вредност, можат да се сретнат и имиња и слики што се чиста школска изработка и коишто немаат поголема уметничка вредност. Единствениот услов и критериум се нивната сликарска појавност и елементите што тие ги содржат. Иако во голем број случаи, тие елементи не се баш најсреќно и најуспешно изведени.

Тоа што е забележливо е конфузноста при групирањето на сликите. Се има впечаток дека сликите што Абациева ги има земено за пример се поставени без посебен ред така што на теориски неупатениот посетител не можат да му бидат доловени идејата и целта на изложбата. Ова особено важи за одделите под број I, IV и VII во кои не може а да не се забележат „жаби и баби“, како што би рекол народецот.

За на крај, само тоа дека е дискутабилно што е тоа што Абациева го забележала во сликите и во кој контекст е насликано тоа, а што е тоа што тие вистински го поседуваат.

Нада ПЕШЕВА

СТУДЕНТСКИ ЗБОР

бр. 1305